

KAREL GOTT SENTIMENT JE ALBUM NAHRANÉ S LÁSKOU

Karel Gott znovu těší své početné publikum: přichází s novým albem, které natočil s Big Bandem Českého rozhlasu a které obsahuje jeho srdci blízké, mnohdy dávné písně. Krásné písně. Album se jmenuje prostě, leč výstižně Sentiment.

Pokládáte se za sentimentálního člověka?

Ano, ale v tom dobrém slova smyslu, nejsem smutně sentimentální. Rád se ohlídím do dob, na které mám hezké vzpomínky. V tomto případě jsou to hezké vzpomínky na písně, které měly nejen rytmus, ale hlavně vynikající, nápadité melodie. A když takové melodie dostanou ten správný text, jako je tomu v případě alba Sentiment, vznikne něco nádherného.

Některé písně už byly česky interpretovány...

Ano, zpívali je třeba Rudolf Cortés, Milan Chladič, Jitka Zelenková a další. A jsou tu i písně českých autorů, třeba

od Jiřího Suchého, Slávy Emanuela Nováčka či Alfonse Jindry.

Sedm textů na vaši novou desku napsal Pavel Vrba...

S Pavlem jsme byli léta kamarádi. Dlouho jsem si ale myslel, že je příliš filosof, že jeho texty nejsou takové, aby se píseň hned stala hitem – na to byli mistři Jiří Štaidl, Eda Krečmar či Zdeněk Borovec. Přemýšlel jsem tehdy hitově, dával jsem přednost písničkám, které měly nejen atraktivní melodii, ale i jasný, úderný text. Písničkám, jejichž refrénová hlava nejde posluchačům z hlavy i díky přitažlivému, až dráždivému sloganu. Tohle uměl třeba zmíněný Jiří Štaidl: vezměte si jeho Lady Carneval, Ukážu ti

cestu rájem nebo Kávu si osladím... Slovo hit pochází z angličtiny a znamená „trefa“ nebo „zásah“. Znam přepady, kdy krásný, básnický text, byť opravdu kvalitní, působí antihitově, protože mu chybí ten úderný slogan. S Pavlem Vrbou jsme se dali dohromady až v posledních letech, kdy jsem začal přehodnocovat svoji výpověď. Vycítil jsem, že ta doba, kdy by mi mohl psát skvělé texty, nazrála. Zdálo se mi, že právě teď má období svých nejlepších textů. Na moje nové album jich skutečně napsal hodně, a jsou skvělé. Bohužel – s dokončením tohoto alba Pavel odešel.

Další z vašich textařů...

Jirka Štaidl už taky není, Zdeněk

PŘIPRAVUJE SE...

HANA HEGEROVÁ

před nedávem oznámila konec své koncertní kariéry. Supraphon pro její příznivce a k jejímu kulatému životnímu jubileu přichystal opravdovou lahůdku. Výběrové DVD, které pod názvem Pasiáns bude obsahovat písně a dokumenty z let 1962 až 1994 vyjde 20. října 2011 k jejímu významnému životnímu jubileu.

MARIE ROTTROVÁ

kteřá oslaví 13. listopadu 2011 sedmdesát let, se rozhodla ukončit svoji koncertní činnost velkým turné po sportovních halách. Supraphon k této události ještě přidá ucelený komplet všech řadových alb v luxusním 17CD-boxu doplněný o DVD s výběrem hitů.

VĚRA ŠPINAROVÁ

v listopadu své příznivce potěší výběrovým 3CD, jenž vyjde v rámci oblíbené profilové edice Zlatá kolekce a předznamená tak její prosincové kulaté životní jubileum. Zpěvačka 3CD pokřtí v rámci svého prvního koncertu v pražské Lucerně 7. 12. 2011.

JOSEF LAUFER

se ohlíží za svými neúspěšnějšími písněmi na bilančním dvojbalu Maraton/ hity z let 1969–2008, které vychází už 14. 10. 2011.

FELIX SLOVÁČEK

chystá na konec října novinkové album, které pod názvem Salto solo bude obsahovat instrumentální verze velkých domácích i zahraničních hitů a filmových melodií, jako jsou například Tři oříšky pro Popelku, Tajuplný ostrov, Doktor Živago, Eltona Johna Sacrifice nebo Lionela Richieho Truly. Výborná příležitost potěšit hudebním dárkem obdivovatele saxofonisty a klarinetisty Felixe Slováčka a jeho orchestru!

SU 6034-2

Borovec není, Eda Pergner není. Odcházejí lidé, které jsem měl kolem sebe a věděl jsem, za kým s jakou písní zajít.

Takže možná i v tomhle smyslu „sentiment“.

Asi ano. Jedna z písní se přímo jmenuje Sentiment. Tenhle název navíc charakterizuje celkovou náladu ohlednutí za dobou, která přináší takové písně, o jakých jsem mluvil na začátku, a které jako lyrický tenor hledám: s jasnou melodickou linkou. Kromě písně Charlese Treneta La mer jsem žádnou z těch, které obsahuje moje nové album, nikdy předtím nenatočil. La mer jsem před lety natočil jako baladu, na Sentimentu je s Big Bandem ve swingové verzi.

A další „kousky“ na albu?

Jsou to věci, které se mnou šly, dá se říct, celý život. A nezestáry – na rozdíl ode mne. (smích) Jsou tady jako věčná hodnota. Věřím, že v té náladě, v jaké jsme je natáčeli v legendárním studiu A Českého rozhlasu, se dostanou i k posluchačům.

Takže další sentiment – k tomuhle studiu máte určitě silný vztah!

Mám, tady jsem před padesáti lety natočil své první písničky. Vzpomínám si, jak jsem poprvé šel po tamních schodech nahoru, abych natočil svoji první nahrávku s rozhlasovým Orchestrem Karla Krautgartnera.

Nynější natáčení byl původně dárek Českého rozhlasu k vašim narozeninám, je to tak?

Ano, ani nebudu říkat, jakým. Dali mi k dispozici studio a orchestr s dirigentem a skvělým aranžérem Václavem Kozlem, a řekli: natoč pro nás to, co se ti líbí, co jsi kdy chtěl natočit, písně, ke kterým máš vztah; můžeš si vymyslet obsazení orchestru, toč, jak dlouho chceš, máš prostě volnou ruku. Velkorysá nabídka. Prostě dárek „jako bejk“! Původní záměr ale nebyl dělat album. Objednali si u mě písně pro pozdní hodiny dne, kdy lidé jedou autem nebo někde usedají nebo usínají a chtějí poslouchat muziku, která by je pohládala po duši. Tohle jsem měl vyrobit.

Ale věc se jaksi rozrostla...

Začal jsem natáčet v nádherné atmosféře, s lidmi, kteří mě všemožně podporovali, měli radost z toho, že se točí krásná hudba a bylo cítit, že chtějí, aby to celé dopadlo výborně. Když jsme měli pět, šest písní, řekli jsme si, že budeme pokračovat, že je to nádherné. Všichni jsme si přáli pokračovat. Dva roky jsme pracovali, až to celé dozrálo do myšlenky vydat album. Ucelené, v nádherné náladě. Přál bych si, aby nejen ta

pamětnická, ale i další generace byly z téhle muziky potěšeny. Aby si všichni rádi poslechli hudbu, která se hrála kdysi, a které byly mimo jiné plné kavárny. Vidíte, další sentiment: jenom na Václaváku v té době zněly najednou čtyři kavárny touhle skvělou muzikou. Hrál se naživo, orchestry v bílém, plné parkety lidí. Kam se to všechno ztratilo?

Takže to není hudba pro spěch, kdy člověk hledá klíče, narychlo snídá a pospíchá do práce.

Kdepak. Měla by se poslouchat v klidu, ne stylem „ukaž, pusť kousek, další kousek a konec“. Sám jsem v minulosti pár alb takhle podcenil, když mě nechytly první dvě, tři věci, už jsem se k němu nevrátil. Dneska mě to mrzí, přišel jsem tak o některé dobré věci, které už se možná nevrátí. Muzice na mojí nové desce by se měla dát stejně lásky, s jakou byla natáčena. Já jsem s ní žil dva roky, a rád. Byl to, jak už jsem říkal, krásný dárek. A jsem vděčný všem, kteří si toho všimli, všem, kteří si ji poslechnou, všem, se kterými o ní mohu mluvit. Navíc je to i „investice“ do mé budoucí práce: kdo ty písně uslyší, třeba přijde na můj koncert. Tam už si nemůže jen tak něco stáhnout z internetu, prostě si musí koupit vstupenku a přijít. A třeba si tohle album pořídí. Třeba si pořídí můj kalendář. Nebo knihu.

Spolupráci s Big bandem Českého rozhlasu a panem Kozlem si v zásadě pochvalujete; stalo se vám nicméně, že by se vám nějaká aranž v první verzi nelíbila a předělávala se?

Stalo se to. Václavovi, nedá se nic dělat, do těch věcí vždycky nějakým způsobem prosákne jazz. Já jsem si ale přál mít u alba jednotnou náladu. Jazz je přeci jenom náročnější poslouchání, harmonicky, rytmicky rozfrázané. Ale nebylo to v mnoha případech, snad ve dvou?

Na albu Sentiment je i několik filmových melodií, zahraničních i českých. Například Dívka v modrém. Slyšel jsem úvahu: to jsem zvědav, jak to ten Gott po Oldřichu novém pojme. Jaké byly vaše debaty o této písni s panem Kozlem?

Nechtěli jsme, abych napodoboval Oldřicha Nového. Z legrace jsem tam udělal jenom jednu ozdobičku, jaké dělal právě tento fenomenální herec. Ale opravdu jenom na jednom místě, abych řekl: ano, o Oldřichu Novém víme. Celkově jsme ale píseň pojali tak, jak ji cítí dnešní muzikant. Takové to trošku světové aranžmá, jaké se psaly pro Sinatru, Nat King Colea či Benetta. Koneckonců Robie Williams to krásně charakterizoval už v názvu jednoho svého alba: Když jsi úspěšný, swinguj. Proto se v Las Vegas říkalo, že swing je muzika pro úspěšné lidi.

Dá se říct, že velikanům, jejichž hudbu máte rád, vzdáváte hold i ve svých pořadech Českého rozhlasu 2?

Jistě, použít hity, zahraniční pecky, a u toho křičet, jak je to skvělé, vole – to umí každý. Ale promluvit o lidech, kteří nám tady svými nahrávkami zanechali něco takhle velkého, to dělám rád. Mluvím s rozvahou, snažím se, aby každá věta

„sedla“. Aby to zaujalo i pobavilo. Musím o té osobě něco říct, musím vysvětlit, proč právě téhle osobnosti věnuji celou hodinu. Můžu, a předpokládá se to, být i osobní. Naštěstí je o čem vyprávět.

Kdybyste měl tu možnost – koho z autorů nebo minulých interpretů písní alba Sentiment byste si pozval na jeho křest?

V první řadě ty, kterým něco dlužím. Třeba Alfonse Jindru. Tenhle hudební kolos, který psal pro Cortése a Vlacha, si mě jednou pozval a nabídl mi píseň. Pro mě to ale tenkrát nebylo dost explozivní, připadalo mi to moc fajnové a klidné. Bylo mi dvacet a chtěl jsem dělat jinou, odvážnější muziku. Dneska bych panu Jindrovi, třeba na tom křtu, řekl: poslechněte si, jak vaše píseň Tvůj krok zní krásně zní. Kdyby ji nazpíval americký zpěvák perfektní angličtinou, určitě by si všichni mys-

leli, že je to píseň třeba od Gershwi-na nebo Col Portera. Ale už je pozdě na to, abych to panu Jindrovi řekl. Pozval bych si – a pozvu – Jiřího Suchého. Pozval bych si Oldřicha Nového. Mrzí mě, že jsem mu nikdy neřekl, kolikrát a kolik jsem viděl jeho filmů. Pozval bych určitě Karla Hálu, který mě v mých začátcích ohromně inspiroval. Velmi jsem si vážil toho, že s ním, když jsme založili Divadlo Apollo, můžu být na jednom pódiu. Pozveme samozřejmě Jiřího Fikejzovou. Škoda, že už nemůžeme pozvat Pavla Vrbu – a škoda, že už tohle album Pavel neuslyší v celku. Když jsme Sentiment dotočili a poprvé jsem ve studiu doposlouchal hotovou desku, řekl jsem: škoda, že je Pavel v nemocnici a nemůže být tady. Snad ho dají do pořádku, určitě by z alba měl radost. A za mnou už stáli lidé, kteří mi řekli, že zemřel. Když jsme se takhle krásně sešli, Pavel odešel.

SU 6051-2

MARIE ROTTROVÁ VŠE NEJLEPŠÍ TOUR 2011

19. 10.	Žilina (SK)	DOXXbet Arena - Zimný štadión
20. 10.	České Budějovice	Budvar Aréna
26. 10.	Liberec	TipSport Aréna
27. 10.	Pardubice	ČEZ Aréna
02. 11.	Brno	KAJOT ARÉNA – Hala Rondo
03. 11.	Bratislava (SK)	HANT ARÉNA NA PASIENKOCH
09. 11.	Hradec Králové	Zimní stadion HK
10. 11.	Ústí nad Labem	Zimní stadion ÚNL
16. 11.	Košice (SK)	Cassosport Aréna
17. 11.	Brezno (SK)	Arena Brezno – Zimný štadión L. Horského
23. 11.	Ostrava	ČEZ Aréna
24. 11.	Zlín	Sportovní hala Euronics (Novesta)
30. 11.	Karlovy Vary	KV Aréna
01. 12.	Plzeň	Městská sportovní hala (hala Lokomotivy)
07. 12.	Praha	Tesla Aréna
08. 12.	Praha	Tesla Aréna

TONYA GRAVES NELZE MĚ VTĚSNAT DO JEDNÉ ŠKATULKY!

V Česku usazená zpěvačka Tonya Graves – po nepřehlédnutelném působení v kapelách Luboše Andršty, Liquid Harmony či Monkey Business – vydává u Supraphonu první sólové album. Nese název I'm The Only Me a je plné energie, které se ihned přenese ze stříbrného kotoučku na posluchače.

Někteří si vás spojují s jazzovými projekty, na téhle desce ale není po jazzu ani památky!

Je pravda, že si mě hodně lidí s jazzem spojuje, ale pouze ti, kteří mě pořádně neznají. Nepodílím se pouze na jazzových projektech, dělám – a vždycky jsem dělala – spoustu jiných věcí. V čistě jazzové skupině jsem vlastně nikdy nezpívala. Když jsem dorazila do Česka, zpívala jsem nejdříve v bluesové kapele, a to dost dlouho, dělala jsem s Lubošem Andrštem. Pak jsem s Liquid Harmony provozovala takovou, řekněme, taneční hudbu. A poté přišla kapela Monkey Business. Párkrát jsem koncertovala se Štěpánem Smetáčkem a jeho New Orchestra of Dreams, ale ani to nebyl čistý jazz, spíš bigbitový swing.

Jak byste hudebně charakterizovala vaše nové album?

Je to pop, ale jiný, než jsem doposud provozovala. Vždycky mě lákaly nové možnosti, nové zkušenosti. Proto jsem z bluesové kapely šla do taneční a z taneční do funky. Čím víc zkušeností člověk má, tím bohatší je život.

Dá se tedy říct, že máte srdce otevřené všem stylům, aniž byste nějaký preferovala?

Je to přesně tak. Potěší mě hudba, která mi dělá dobře, a to může být opravdu téměř cokoliv. Hostovala jsem třeba na jedné desce skupiny Kašpárek v rohlíku; to bylo zase něco úplně jiného, než na co jsem byla do

té doby zvyklá, ale potěšilo mě to. Byla to zábava – a viděla jsem, že to může potěšit i posluchače. Víte, mě nelze vtěsnat do nějaké škatulky. Kdykoliv mám dobrý pocit, jdu do toho. A takových věcí je hodně.

Jak vznikala vaše nová deska?

Na desce jsem začala pracovat vloni, ale nápad na sólové album je starý už jedenáct let. Měla jsem ovšem spoustu jiných věcí, kapely, projekty, různá hostování, děti... to mě zaměstnávalo a na sólové album nikdy nebyl čas. Vloni se konečně našel. Hudbu ke všem písničkám dělal Hynek Toman, kytarista ze Sup-

port Lesbiens, se kterým se dlouho kamarádíme, všechny texty jsem si napsala sama. Naše spolupráce se rozbíhala postupně, nejdřív jsme spolu vytvořili písničku, ta se mi moc líbila, tak požádala jsem o druhou. Ta se mi líbila ještě víc, tak jsem požádala o spolupráci na celém albu.

Čili tvůrčí souznění...

Dokonalé. Nejsem muzikant, který by sám pomocí not vytvořil nějakou atmosféru, náladu, jsem v tomhle ohledu závislá na druhých. V Hynkově muzice to ale všechno skvěle sedlo, je v ní spousta mých pocitů. Navíc je album moje dítě i tím, že jsem všechny písně otextovala a odzpívala. Je to tedy hodně osobní věc.

Nenapadlo vás zařadit na desku alespoň jednu písničku zpívanou česky?

Ne, ani náhodou. To se u mě nikdy nestane. Jsem Američanka, můj rodný jazyk je angličtina a v angličtině se zpívá dobře. Proč se snažit o českou desku nebo české písně s mojí špatnou češtinou? Je tu spousta českých interpretů, kteří to umějí mnohem lépe. Měli bychom dělat to, co umíme. Zkoušet nové věci – to ano, ale ne neomezeně. Proč ztrácet čas předem prohranou věcí?

S novým albem a možnostmi jeho internetové distribuce máte zřejmě i zahraniční ambice, je to tak?

Ano, deska je k mání v síti elektronických prodejtů, což mě těší. V Česku jsem šestnáct let a ani nevím, na kolika deskách už jsem se

podílela. Moji kamarádi a rodina to pak mají složité: české desky se v cizině špatně shánějí. Musím je posílat poštou nebo osobně vozit. V tomto případě ale ve stejný den, kdy moje sousedka v Praze může zajít do gramofonové prodejny a desku si pořídit, můžou si ji přes internet pořídit i moje máma nebo kamarádi v Americe, Anglii nebo v Japonsku. To je pro mě obrovská radost. Konečně nemusím cestovat po světě s kufrem plným svých desek, aby se dostaly mezi lidi.

Sleduje vaše rodina v cizině vaše české počínání?

Sleduje a na každou moji novou aktivitu se vždycky velice těší. Mám pocit, že pro rodinu v cizině to je velká věc, má tak i představu, co tady dělám. A je na mě pyšná. A sledují mě i kamarádi a známí po celém světě.

LITERÁRNÍ A JINÉ POKLESKY MILOŠE KOPECKÉHO

Supraphon v těchto dnech vydává poprvé na CD nahrávku, kterou natočil Miloš Kopecký v lednu 1983 v pražském Divadle hudby za účasti publika. Skvělý a oblíbený herec, který za svou dlouhou kariéru vystřídal několik pražských divadelních scén včetně Národního divadla (nakonec zakotvil v Divadle na Vinohradech), jej pojal jako osobní zpodobení a hlasité přemýšlení o věcech, které zajímaly diváky. To vše s šarmem a humorem sobě vlastním. U mikrofonu mu asistovala tehdejší televizní hlasatelka a jeho přítelkyně Anna Wetlinská. CD potěší nejen milovníky divadla a pamětníky slavné Kopeckého role doktora Štrosmajera z Dietlova TV seriálu Nemocnice

Vaše nové album jste kdesi krásně přirovnala ke švédskému stolu.

Nechci být tlačena do jednoho žánru, tak i na mojí nové desce jsou písně různé, ale s tím, že dohromady to dobře ladí. I na švédském stole bývají nejrůznější lahůdky, všechny dobré – a spolu dohromady vytvářejí úžasný celek.

Album doprovází nádherný booklet obsahující všechny texty a několik fotek, jednu hezčí než druhou...

Jsem ráda, že to říkáte, takhle jsem to chtěla. Odmalička mám velký problém s tím, když někdo nezpívá správně texty. Nevím, proč, svět samozřejmě nekončí, když někdo nezpívá správná slova; mně to ale vadí, správně interpretovaný text je pro mě důležitý. Moje deska je v angličtině, třeba o ty texty bude tady v Česku zájem. Sama, když si koupím nějaké album, ráda si v bookletu

přečtu texty. A s těmi fotkami: to byla moc hezká spolupráce s fotografem Petrem Kurečkou. Původně mi ukázal asi sto fotek, z nich jsem měla vybrat deset. Vybrala jsem čtyřicet, pak patnáct... Nakonec je v bookletu dvanáct snímků, další na titulu a další na zadní straně krabičky. Bylo opravdu složité z tolika krásných obrázků vybrat tak málo. Celkově: chtěla jsem hezký booklet. Hlavně jako dárek pro lidi, kteří si desku koupí.

V klipu k jedné písni alba I'm The Only Me skáčeš ostošest na trampolíně; bylo to natáčení fyzicky náročné?

To byl zážitek! Skákala jsem téměř nepřetržitě pět hodin, myslela jsem, že budu úplně vyřízená, ale líbilo se mi to. Dokonce tak, že jsem pak sama na zahradu koupila trampolínu. Hlavně pro děti – a musím říct, že se jim to taky líbí!

Na internetu koluje záznam části vašeho benefičního vystoupení pro Světlušku; jak často se na vás obrazení pořadatelé charitativních akcí s žádostí o podporu?

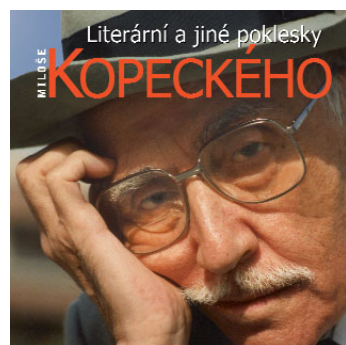
Často. Kdekoli na světě to funguje tak, že známá tvář věci pomůže.

SU 6045-2

Kdykoliv můžu, ráda pozváním přijmu, ale samozřejmě nemůžu vyhovět všem. Světluška je pro mě citová záležitost: od pěti let nosím brýle nebo čočky, takže k nevidomým a lidem s poruchami zraku mám blízko. Podobně blízko mám k dětem, a tedy i ke „kuřátku“, tedy projektu Pomozte dětem. Tohle jsou akce blízké mému srdci. Víte, mezi lidmi někdy panuje pocit, že vlastně pomoci nelze, že malá pomoc nic nevyřeší. Není to pravda: když deset milionů lidí udělá maličkou věc, je z toho věc obrovská. Musíme si pomáhat!

na kraji města, ale i mladší generaci, která zná tohoto herce z jeho četných filmových rolí.

SU 6132-2

LEGENDÁRNÍ NAHRÁVKA FRANTIŠKA FILIPOVSKÉHO KONEČNĚ V KOMPLETNÍ PODOBĚ!

Je to až neuvěřitelné, že historická nahrávka z roku 1955 a 1966 vychází teprve nyní v kompletní podobě. Supraphon ji vydává na čtyřech CD a nahradí dosud publikovanou zkrácenou zvukovou verzi.

Nejznámější, vlnivý a úsmevný román Karla Poláčka je vzpomínkou na dětství. Hrdina příběhu, malý Péta Bajza, vypráví jakoby deníkové své zážitky z klukovských her a dobrodružství se spoustou detailů ze života malého města. Do hovorového jazyka vkládá spisovné výrazy i obraty z brakové literatury v nesmírně vtipné a mistrné slovní symbioze. Kniha patří k vrcholům české humoristické literatury také díky geniálně odpozorovaným komickým detailům. Interpretace Františka Filipovského je již přes půl století legendou a znovu oslovuje další generace. Herec ve své stylizaci do dítěte zůstává současně dospělým, nekarikuje, ale obě polohy povyšuje v cosi jedinečného. Známa a populární televizní verze románu svou vizualizací nekonkuruje nepřekonatelné kvalitě Filipovského četby. Snad všichni, děti i dospělí, proto znají Péťovy kamarády Tondu Bejvala,

Čeňka Jirsáka, Ědu Kemlinka a Pepka Zilvara z chudobince a řadu dalších humorných postaviček z Rychnova nad Kněžnou, rodiště Karla Poláčka. V tomto rozšířeném kompletu uslyšíme tedy nezkráceně vše o hoších, kteří spolu mluví, o cirkusu, cestě do Indie, návštěvě u maharádži i svatbě s princeznou.

SU 6145-2

POPELKA KOUZELNÝ MUZIKÁL NA LEDĚ TURNÉ 2011

SU 6156-2

pá. 14. 10.	Liberec	Tipsport arena	18:00
so. 15. 10.	Liberec	Tipsport arena	18:00; 14:00
ne. 16. 10.	Liberec	Tipsport arena	11:00
so. 22. 10.	Ústí n. Labem	Zimní stadion	18:00; 14:00
ne. 23. 10.	Ústí n. Labem	Zimní stadion	11:00
pá. 28. 10.	Karlovy Vary	KV Arena	18:00
so. 29. 10.	Karlovy Vary	KV Arena	18:00; 14:00
pá. 04. 11.	Plzeň	ČEZ Arena	18:00
so. 05. 11.	Plzeň	ČEZ Arena	18:00; 14:00
pá. 11. 11.	České Budějovice	Budvar Arena	18:00
so. 12. 11.	České Budějovice	Budvar Arena	18:00; 14:00
ne. 13. 11.	České Budějovice	Budvar Arena	11:00
pá. 18. 11.	Znojmo	Hostan aréna	18:00
so. 19. 11.	Znojmo	Hostan aréna	18:00; 14:00
pá. 25. 11.	Brno	Rondo Brno	18:00
so. 26. 11.	Brno	Rondo Brno	18:00; 14:00
ne. 27. 11.	Brno	Rondo Brno	11:00
pá. 02. 12.	Zlín	ZS Luďka Čajky	18:00
so. 03. 12.	Zlín	ZS Luďka Čajky	18:00; 14:00
ne. 04. 12.	Zlín	ZS Luďka Čajky	11:00
pá. 09. 12.	Ostrava	ČEZ Arena	18:00
so. 10. 12.	Ostrava	ČEZ Arena	18:00; 14:00
ne. 11. 12.	Ostrava	ČEZ Arena	11:00
pá. 16. 12.	Praha	Tesla Arena	18:00
so. 17. 12.	Praha	Tesla Arena	18:00; 14:00
ne. 18. 12.	Praha	Tesla Arena	11:00
po. 26. 12.	Hradec Králové	Zimní stadion	18:00; 14:00
út. 27. 12.	Hradec Králové	Zimní stadion	18:00

www.popelkanaledě.cz

PAVEL HAAS QUARTET ZÍSKAL HUDEBNÍHO OSCARA!

Pavel Haas Quartet patří k nejlepším hudebním tělesům svého druhu na světě. Dokazuje to denně svými vystoupeními na nejvýznamnějších světových pódích, vynikajícími nahrávkami i množstvím cen, které by se dnes sotva vešly na jednu zeď. Ve čtvrtek 6. října 2011 k nim v Londýně přibýlo jedno z nejvýznamnějších ocenění, jaké v oblasti klasiky existuje. Prestižní Gramophone Award za nahrávku Smyčcových kvartetů Antonína Dvořáka získali nejen v kategorii Komorní hudba, ale tento titul získal i nejvyšší možné ocenění – stal se „Nahrávkou roku 2011“! Jedná se po letech o jeden z největších úspěchů, jakého česká hudba v mezinárodním kontextu dosáhla. I o tom mluvíme se členkou kvarteta, houslistkou Evou Karovou.

SU 4038-2

Jak vnímáte ocenění Gramophone Awards za vaši nahrávku smyčcových kvartetů Antonína Dvořáka?

Samozřejmě je to pro nás velká pocta, už když si uvědomíme, z jak obrovského množství nahrávek se na Gramophone Awards vybírá.

Jak je mezi muzikanty tohle klání chápáno, je to hodně prestižní záležitost?

Musím říct, že je to velice prestižní záležitost. Pokud bychom chtěli srovnávat, dala by se tato událost přirovnat například k udělování Oscarů ve sféře filmové.

Nejrůznějších uznání jste již v mnoha zemích získali celou řadu - co pro vás znamenají?

Největším oceněním je pro nás vždy nadšení a odezva publika na našich

koncertech a po nich. Ceny, které dostáváme, jsou pro nás důležitou zpětnou vazbou ze strany odborníků v oboru, jakási satisfakce za každodenní těžkou poctivou práci, potvrzení, že to, co děláme, má smysl a že to děláme dobře. Každá cena, kterou obdržíme, je pro nás velkým povzbuzením.

Znamená vítězství v Gramophone Awards něco nového ve vaší kariéře, nové nabídky či cokoliv jiného?

Je to možné, například po ocenění CD s kompozicemi Sergeje Prokofjeva na Diapason d'Or de l'Année v Paříži jsme začali dostávat více nabídek na koncertování ve Francii. Každým takhle prestižním oceněním se dostanete ještě více do povědomí pořadatelů významných festivalů a koncertních cyklů.

Jaký máte vztah konkrétně ke smyčcovým kvartetům Antonína Dvořáka?

Více než vřelý! Máme za to, že jeho kvartety, obzvláště op. 106, jsou to nejkrásnější a nejčistší, co kdy vůbec bylo v hudbě napsáno. Dvořák je naprosto nadčasový a jsem si jistá, že jeho hudba vydrží navěky.

Jak čerstvě oceněná nahrávka vznikala, rodila se lehce nebo s obtížemi?

Na natáčení jsme se velice těšili.

Během nacvičování těchto skladeb jsme cítili velký respekt k dílu i jeho autorovi, díky mnohým koncertním provedením jsme postupně nacházeli vlastní cestu a učili se naplňovat naše představy, přitom jsme se snažili zachovat Dvořákův jazyk. Samotné nahrávání ve Dvořákově síni Rudolfiny potom bylo velmi inspirující. Po třech našich CD se skladbami autorů 20. století tak vzniklo jedno krásně romantické.

Jaké vás teď v nejbližší době čekají projekty, koncerty, cesty, nahrávky?

Nadcházející sezónu máme opravdu plnou, ještě na podzim nás čekají koncerty v krásných halách, jako jsou třeba Wigmore Hall v Londýně, Concertgebouw v Amsterdamu, Konzerthaus ve Vídni, budeme hrát v Glasgow, Bruselu, Stockholmu, Zurichu, máme před sebou turné po Japonsku... A na začátku příštího roku budeme hrát například v Hong-Kongu, Barceloně, Madridu, vydáme se na turné po USA – a tak dále. A chystáme i nové dvojCD se skladbami Franze Schuberta, konkrétně to budou kvartet „Smrt dívky“ a violoncellový kvintet C dur, který si s námi zahraje violoncellista Danjulo Ishizaka.

Slibně se rozvíjí vaše spolupráce se Supraphonem, a to nejen co se

týče nahrávek, ale i co se týče koncertního zastupování v Čechách a na Slovensku...

Spolupráce se Supraphonem je opravdu vynikající. Nebývá ve světě zvykem, že si soubor může vybrat skladby, které chce natočit. To je v dnešní době skutečně nebývalá věc. Jsme velice rádi, že ve výběru repertoáru nám tým Supraphonu věří, na výsledek je totiž většinou poznat, když pracujete s vírou v konkrétní věc. Nakonec to dokazují i ocenění, která jsme v průběhu naší spolupráce dostali. A co se týče zmíněného koncertního zastupování v České a Slovenské republice: rádi bychom tu hráli mnohem častěji – a to je jeden z důvodů, proč tento druh spolupráce vznikl. Těšíme se na to, že si i u nás vytvoříme širší okruh příznivců; však víte, ne nadarmo se říká „všude dobře, doma nejlépe“!

Pavel Haas Quartet s oceněním Gramophone Awards a Platinovou deskou Supraphonu